

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5554/2542

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุดโจทก์ นายดาบตำรวจ รังสรรค์ ไทยประยูร กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 10, พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดฯ มาตรา 10, ป.วิ.อ. มาตรา 195, พ.ร.บ.วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2518 มาตรา 4, พ.ร.บ.วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2518 มาตรา 6, พ.ร.บ.วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2518 มาตรา 13 ทวิ, พ.ร.บ.วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2518 มาตรา 62, พ.ร.บ.วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2518 มาตรา 89, พ.ร.บ.วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2518 มาตรา 106 ทวิ, พ.ร.บ.วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2518 มาตรา 116, พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 3, พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 4, พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 7, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 91

ย่อ / หลักกฎหมาย

ข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่นกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดพ.ศ. 2534 มาตรา 10 บัญญัติให้ต้องระวางโทษเป็นสามเท่าของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น หมายถึงอัตราโทษที่กฎหมายกำหนด บทบัญญัติดังกล่าวจึงเป็นบทกำหนดโทษ หาใช่เป็นบทเพิ่มโทษไม่ ดังนั้น การที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาลงโทษจำเลยในข้อหาความผิดฐานร่วมกันขายอีเฟดรีนและให้เพิ่มโทษเป็นสามเท่าตามพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดฯ มาตรา 10 จึงไม่ถูกต้อง ปัญหานี้เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ศาลฎีกามีอำนาจแก้ไขให้ถูกต้องได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยทั้งสองกับพวกร่วมกันมีอีเฟดรีน อันเป็นวัตถุออกฤทธิ์ในประเภท 2 จำนวน 40,000 เม็ด น้ำหนักสุทธิรวม 3,584 กรัม คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์หนักรวม 45.2 กรัม อันเป็นจำนวนเกินปริมาณที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขประกาศกำหนดไว้ในครอบครองเพื่อขายโดยไม่ได้อนุญาต และจำเลยทั้งสองกับพวกได้ร่วมกันขายอีเฟดรีนดังกล่าวให้แก่ผู้ล่อซื้อ เจ้าพนักงานจับจำเลยทั้งสองได้พร้อมอีเฟดรีนดังกล่าวเป็นของกลาง ขณะเกิดเหตุจำเลยที่ 1 เป็นข้าราชการตำรวจ กระทรวงมหาดไทย ตำแหน่งผู้บังคับหมู่ จำเลยที่ 2 เป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่น ตำแหน่งผู้ใหญ่บ้าน ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2518 มาตรา 4, 6, 13 ทวิ, 62, 89, 106 ทวิ, 116 พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 3, 4, 7, 10 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 และริบของกลางให้แก่กระทรวงสาธารณสุขจำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามพระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2518 มาตรา 6(7 ทวิ), 13 ทวิ วรรคหนึ่ง, 62 วรรคหนึ่ง, 89, 106 ทวิ, 116 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ซึ่งแต่ละ

บทมีอัตราโทษเท่ากันให้ลงโทษจำเลยทั้งสองฐานร่วมกันขายอีเฟดรีนเพียงบทเดียวตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกคนละ 20 ปี ให้เพิ่มโทษเป็นสามเท่าตามพระราชบัญญัติ มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 10 เป็นจำคุก คนละ 60 ปี แต่คงให้จำคุกจำเลยทั้งสองไว้คนละ 50 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91(3) ระเบียบอีเฟดรีนของกลางให้แก่กระทรวงสาธารณสุขจำเลยทั้งสองอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน จำเลยทั้งสองฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า เมื่อวันที่ 3 ธันวาคม 2538 เวลากลางวัน เจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจทางหลวง 1 กองบังคับการ ตำรวจทางหลวง จังหวัดนครปฐมตรวจค้นรถยนต์กระบะซึ่งมีจำเลยที่ 2 เป็นคนขับ มีจำเลยที่ 1 นั่งไปด้วย ที่ลานจอดรถของโรงแรมเอราวัณ จังหวัดนครปฐม แล้วจับกุมจำเลยทั้งสองมาดำเนินคดี มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาจำเลยทั้งสองว่าจำเลยทั้งสองร่วมกันกระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ โจทก์มีร้อยตำรวจเอกวรพล สุนนท์ชัย นายดาบตำรวจสุภณ อิศรเมธางกูร และจำสืบตำรวจกฤษฎดา โต้วฮวดใช้ มาเป็นพยานเบิกความยืนยันว่า ได้ไปร่วมตรวจค้นและจับกุมจำเลยทั้งสองด้วยกัน โดย ร้อยตำรวจเอกวรพลได้รับคำสั่งจากผู้บังคับบัญชาให้สืบสวนจับกุมผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับ ยาเสพติดที่อำเภอโพธาราม จังหวัดราชบุรี จึงสั่งการให้นายดาบตำรวจสุภณและจำสืบตำรวจกฤษฎดาปลอมตัวเป็นพ่อค้าไปติดต่อล่อซื้อ เมื่อนัดหมายกับผู้ขายได้แล้วว่าจะส่งของและชำระเงินกันที่ ลานจอดรถของโรงแรมเอราวัณ นายดาบตำรวจสุภณและจำสืบตำรวจกฤษฎดาจึงได้รายงานให้ ร้อยตำรวจเอกวรพลทราบ ร้อยตำรวจเอกวรพลวางแผนจับกุมโดยให้นายดาบตำรวจสุภณและจำ สืบตำรวจกฤษฎดานำรถยนต์เก๋งพร้อมเงินที่ใช้ล่อซื้อไปจอดรถที่ลานจอดรถของโรงแรมดังกล่าว ส่วนร้อยตำรวจเอกวรพลและเจ้าพนักงานตำรวจรวม 9 คน ชุ่มคูอยู่ เวลา 20 นาฬิกาเศษจำเลยที่ 2 ขับรถยนต์กระบะเข้ามาจอดเทียบ แล้วจำเลยทั้งสองลงจากรถยนต์มายืนคุยกับนายดาบตำรวจ สุภณและจำสืบตำรวจกฤษฎดา จำเลยที่ 1 บอกให้จำเลยที่ 2 หยิบถุงพลาสติกซึ่งวางอยู่ที่กระบะ ทำयरมาส่งให้นายดาบตำรวจสุภณเปิดดู เมื่อเห็นว่าเป็นวัตถุออกฤทธิ์ นายดาบตำรวจสุภณ จึงใช้ มือลูบศรีษะเป็นสัญญาณให้เจ้าพนักงานตำรวจที่ชุ่มคูอยู่ก้าวเข้ามาจับจำเลยทั้งสองไว้ได้ ถุงพลาสติกที่นายดาบตำรวจสุภณเปิดดูนั้นมีวัตถุออกฤทธิ์บรรจุอยู่ 40,000 เม็ด เห็นว่าพยาน โจทก์ผู้จับกุมทั้งสามปากดังกล่าวเบิกความสอดคล้องต้องกันไม่มีพิรุธ ทุกปากเป็นเจ้าพนักงาน กระทำการตามหน้าที่ และไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยทั้งสอง ได้ความว่าจำเลยที่ 1 เป็น เจ้าพนักงานตำรวจเช่นเดียวกับพยานโจทก์ทั้งสามและจำเลยที่ 2 เป็นผู้ใหญ่บ้าน ซึ่งต้องทำงานใน หน้าที่ร่วมมือกับเจ้าพนักงานตำรวจอยู่ จึงไม่น่าจะเป็นการกลั่นแกล้งใส่ร้ายกันโดยไม่ มีมูลความจริง และของกลางที่อยู่ในถุงพลาสติก 40,000 เม็ดนั้น โจทก์มีนางสาวพัชรวิมล พันธศิลา โรจน์ นักวิชาการ สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ผู้ตรวจพิสูจน์มาเป็น พยานเบิกความยืนยันว่าเป็นอีเฟดรีนไฮโดรคลอไรด์ซึ่งเป็นวัตถุออกฤทธิ์ในประเภทที่ 2 ของกลาง มีจำนวนมากถึง 200 ซอง ซองละ 200 เม็ด รวม 40,000 เม็ด เป็นจำนวนมากเกินกว่าที่จะเป็น การซื้อขายกันตามปกติธรรมดาทั่วไป น่าจะต้องมีการติดต่อกันจนเป็นที่แน่ใจก่อนจะนำมา ส่งมอบกัน ข้อนี้ นายดาบตำรวจสุภณและจำสืบตำรวจกฤษฎดาพยานโจทก์ยืนยันว่าสายลับเป็นผู้พา พยานโจทก์ทั้งสองไปพบจำเลยที่ 2 เพื่อเจรจาก่อน ในครั้งแรก ๆ จำเลยที่ 2 ยังไม่ยอมขายให้ เพราะยังไม่ไวใจจนวันที่ 30 พฤศจิกายน 2538 เชื่อใจแล้วจึงพาพยานโจทก์ทั้งสองไปเจรจา ซื้อขายกับนายแมวไม่ทราบนามสกุลถึงบ้านที่อำเภอโพธาราม จังหวัดราชบุรี หลายครั้ง โดยจำเลยที่ 2 ไปด้วยทุกครั้ง รถยนต์ที่ใช้ขนอีเฟดรีนของกลางเป็นรถยนต์ของจำเลยที่ 2

และจำเลยที่ 2 เป็นคนขับมาเอง ฟังได้ว่าจำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นผู้ใหญ่บ้านเกี่ยวข้องเป็นตัวการในการขายวัตถุออกฤทธิ์ครั้งนี้ส่วนจำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานตำรวจและนั่งมาด้วยนั้น แม้ตามคำพยานโจทก์จะไม่เคยพบกับพยานโจทก์ผู้ล่อซื้อทั้งสองปากมาก่อนเพิ่งจะพบกันในวันที่ถูกจับกุม แต่นายดาบตำรวจสุภณพยานโจทก์ยืนยันว่า หลังจากตกลงซื้อขายกับนายแมวเรียบร้อยและพยานกำลังไปรายงานให้ร้อยตำรวจเอกวรพลทราบมีผู้โทรศัพท์เข้ามาที่โทรศัพท์มือถือของพยานหมายเลข 9123906 ถามว่าเงินพร้อมหรือไม่ และแจ้งว่าเป็นเจ้าพนักงานตำรวจ พยานซึ่งกำลังทำตนเป็นบุคคลธรรมดาพูดกลับไปว่า ถ้าเป็นเจ้าพนักงานตำรวจจะไม่ซื้อขายด้วยเพราะเดี๋ยวจะมาจับพยานผู้โทรศัพท์เข้ามาบอกว่าไม่ต้องกลัวเพราะทำเป็นอาชีพอยู่แล้ว ปรากฏว่าในการตรวจค้นตัวจำเลยทั้งสองหลังจับกุม จำเลยที่ 1 มีโทรศัพท์มือถือหมายเลข 9488663 ติดตัวอยู่ เจ้าพนักงานตำรวจจึงยึดเป็นของกลาง และตรวจสอบการใช้โทรศัพท์หมายเลขนี้แล้ว เมื่อวันที่ 2 ธันวาคม 2538 ก่อนวันจับกุม 1 วัน มีการใช้โทรศัพท์เครื่องนี้ซึ่งมีชื่อจำเลยที่ 1 เป็นเจ้าของในทะเบียนติดต่อกับโทรศัพท์หมายเลข 9123906 ของนายดาบตำรวจสุภณเป็นเวลา 4 นาที ดังปรากฏตามบันทึกการใช้โทรศัพท์มือถือเอกสารหมายเลข จ.4 น่าเชื่อว่าจำเลยที่ 1 โทรศัพท์ถึงนายดาบตำรวจสุภณก่อนวันจับกุม 1 วัน เพื่อติดต่อเกี่ยวกับการซื้อขายอีเฟดรีนของกลางจริง ซึ่งเมื่อฟังประกอบกับที่นายดาบตำรวจสุภณและจำเลยตำรวจกฤษฎายืนยันว่า เมื่อจำเลยที่ 1 ลงจากรถยนต์กระเบมาได้ถามนายดาบตำรวจสุภณว่าเงินพร้อมไหม อยู่ที่ไหน ทั้ง ๆ ที่ไม่เคยพบนายดาบตำรวจสุภณมาก่อน และเป็นคนบอกให้จำเลยที่ 2 หยิบถุงพลาสติกบรรจุอีเฟดรีนของกลางมาส่งให้นายดาบตำรวจสุภณเปิดดูด้วยแล้ว จึงเชื่อว่าจำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานตำรวจมีส่วนเกี่ยวข้องเป็นตัวการกระทำความผิดร่วมกับจำเลยที่ 2 ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาลงโทษจำเลยทั้งสองมานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาจำเลยทั้งสองฟังไม่ขึ้นอนึ่ง ในกรณีที่ข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่นกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดนั้น พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 10 บัญญัติให้ต้องระวางโทษเป็นสามเท่าของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น หมายถึงอัตราโทษที่กฎหมายกำหนดในคดีนี้คือจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงหกสิบปี และปรับตั้งแต่สามแสนบาทถึงหนึ่งล้านสองแสนบาทบทบัญญัติดังกล่าวจึงเป็นบทกำหนดโทษ หากใช้เป็นบทเพิ่มโทษไม่ ดังนั้น การที่ศาลอุทธรณ์เห็นด้วยกับศาลชั้นต้นที่พิพากษาลงโทษจำเลยทั้งสองในข้อหาความผิดฐานร่วมกันขายอีเฟดรีนและให้เพิ่มโทษเป็นสามเท่าตามพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 10 จึงไม่ถูกต้องปัญหานี้เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ศาลฎีกามีอำนาจแก้ไขให้ถูกต้องได้พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามพระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2518 มาตรา 6 (7ทวิ), 13 ทวิ วรรคหนึ่ง, 62 วรรคหนึ่ง, 89, 106 ทวิ, 116 พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 10 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทซึ่งแต่ละบทมีระวางโทษเท่ากัน ให้ลงโทษฐานร่วมกันขายอีเฟดรีนเพียงบทเดียวตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกคนละ 50 ปี นอกจากที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

อภิชิต สุข์คานนท์ · ยินดี วัชรพงศ์ ต่อสุวรรณ · จังหวัด วิเชียรสรรค์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/5554/2542>